

22. 10. 42.

Ljubljana mi Zofka.

Najprej sprejmi najlepšo pozdravo, fast sem pri
dobrem zdravlju kar enako želim usm ostalim.

Le čeraj sem ti poslal eno malo pisemce,
upam da si dobila ljubljensko moja. O kolikor
sem pričakoval tvoje pismo, in kadar sem ga
dobil tako me je razveselilo in ponosilo.

Ita dolgo časa ne dobim pismo, tako nevrozan
postanem, sam ne vem kaj mi manjka.

Čilih en dan poprij, sem si mislil, da nekaj
nida moriva bit tako odaljena, nekaj mislo

bli doma pa da se bi tam sporovali, ko bi
lilo to lepo, ko bi ti prišel op nedeljak na
tvoj dom obiskat, pa se bi lepo po vrtu spre-
hajala pa gosdie trgala. Pa nece pa na medko
travico se ulegla, a gol na nebu lepa luna nam
zjavla v obraz, i ob njej si prauka slatke
besede naše ljubosni.

Kadar mi pridejo tako misli, use vidim ko v
resnici, pa kar zgubim se v lepih misli, pa
pa saj bo enkrat tako, bo vda ko bo enkrat
tvoj ljub Franči pihorakal na tvoj dom.

Potem pa lebe ušel sabo da brš pa vidla
 mojo rojino vas. Kor čes Ipravo se popeljeva
 do visokega Nanosa, a ot tam se spustiva v
 krausko dolino, pot visok in emiraj smerni
 Gnečik. Met gospodine, useh vest drevoja, o da li
 Boh dal da se li enkrat, tam sprehajala met
 zelenimi smerekami, pot svetlo zelenimi bukavami,
 met gumbujem lesnikom, nat skalami zaramni
 a mahom, tu pa tam kasna gospoda roža,
 nabirala dišeci jagode i rudiče maline.

Pa gor na snežniku nabirala lepe planinske
 i gor na nemu ki je visok nat visokemi,
 stenu le bon le seli, in a emir poljuboni
 posableni boder tisti teski doni zidlevija
 prebitega v vroci Afriki. Ot takrat naprej
 začelo se bo novo zidlevije polno ljubemni,
 polni lebe, najlepša met najlepšini, takrat
 bova naj srečna met srečini, leške so nam
 stane ure, ma toliko lepsi bodo takrat dnevi.
 Jelen bo zatula pot Gnečikom svojo ljubesejku
 pismo, sama bo vonjala dišeci srak ljubemni
 zajek posobravn bo, zatru sonca, ki travevali
 jo bo jedel v nočih urah pusa bo rose, in
 lasja so prebranije.

Franki bo prinu ljubeno zopko da jo popelje
sko velikoga sivlca reke Linnau, tam bo
vidla moj in moj budni kraj, met zelenim
dreuzem, met listre vode, met disain vrakem
smolenega lesu. Tam bo spoznala se mo
Mamo kai ljubla le bo ko svojega sina.

Npajmo da se bo use kmali bresnicile
i do tlekrat potyiva, i u tolašo nam bojo
lepe misli, in prekrane sanje boducih dni!

Ti tisti kai mi je ukran duor je eden
kai skupaj spiva in se nasadne glavenč.
Toliko mi sem dobrega napravim, dobin sem
ga no česti, pvo sem ga najel kai je bil
laken, potem mi sem dan se 50 piastri,
i pripeljal v kamp, dal dobro besedo, pri
komandantu, in vidit nasadne ra salvato
kaj ti napravi. Franjo kdo je preve dober
je eden podoben. Gaj in furt mi je vrnil
ko sem ga prinu, a sa drugo nemem, kai
use ko je imel je potresil, po mestu, z
tismi labami, bo so fantje rit ?
Abudau mi je da vne, po nemem.

Gljilj in dan prej je rebel mi komandant
da bovo oficirji nekaj skupli čuara pa
da mi bovo stali, in sedaj bi smo videli
kakšne fabelt je, komandant mi je rebel
taksen stnek mi vreden da ga zembu mori,
pa ne da mi bi se stvar skuplali.

Končijeni to slabo pisanje pa druzje
se kaj.

Najlepši pozdravi Maruša, in usih
ostalim.

Spejmi najlepše pozdrave
in poljube ot mojega vedno,
ljubljenega Franči.

Lahko Mo
pa kaj stote mi prij.

++++++
++++++